

בש"פ 5395/21 - רון שליו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5395/21

לפני: כבוד השופט ד' ברק-ארז

המבקש: רון שליו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 3.8.2021 בע"ח 5328-08-21 שניתנה על-ידי כבוד השופט מ' בר-עם

בשם המבקש: עו"ד ארז בר-צבי

בשם המשיבה: עו"ד אריה פטר

החלטה

1. זוהי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 3.8.2021 (ע"ח 5328-08-21, השופט מ' בר-עם). בית המשפט המחוזי דחה ערר שהגיש המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 1.8.2021 (בש"ע 293-08-21, השופטת ע' בר-טל).
2. ההליך דנן נסב על התנאים המגבילים שהושתו על המבקש מכוח חוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: חוק איסור אלימות בספורט).
3. בתמצית יצוין כי ביום 31.7.2021 נעצר המבקש בהגיעו למשחק כדורגל שהתקיים באצטדיון טדי בירושלים, בחשד לביצוע עבירות של השתתפות בקטטה, התנהגות פרועה והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בהמשך לכך, ביום 1.8.2021 הובא המבקש לדיון בבית משפט השלום, שבו ביקשה המדינה להוציא כנגדו צו הגבלה בהתאם לסעיפים 17

ו-18 לחוק איסור אלימות בספורט. בתום הדיון קיבל בית משפט השלום את הבקשה בקבעו כי על המבקש יוטלו תנאים מגבילים שעיקרם הרחקה לשתי עונות מכל מגרשי הכדורגל בארץ עד ליום 30.6.2023, וכן הרחקה מאצטדיון טדי בירושלים למשך 180 ימים, כך שייאסר עליו לשהות במרחק של 200 מטרים מהמקום. עוד נקבע, כי לצורך הבטחת קיום התנאים האמורים יפקיד המבקש ערבות עצמית וכן ערבות צד ג' בסכומים שפורטו בהחלטה.

4. המבקש הגיש ערר על ההחלטה האמורה, ובו טען, בין היתר, כי התנאים שקבע בית משפט השלום אינם מידתיים, וכי ההחלטה ניתנה באופן תמציתי יתר על המידה וללא נימוקים.

5. כאמור בפתח הדברים, בית המשפט המחוזי דחה את הערר. בית המשפט המחוזי ציין כי אכן יש להצר על כך שהחלטתו של בית משפט השלום ניתנה באופן תמציתי, ללא פירוט ונימוק, אך לגוף הדברים מצא שאין להתערב בה. לאחר שעיון בחומר החקירה בעניינו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי קיים בסיס סביר לחשש מפני ביצוע עבירות הקשורות לספורט, שיש בו להצדיק הטלת מגבלות מכוח חוק איסור אלימות בספורט. בהמשך לכך, בית המשפט המחוזי הוסיף כי לא שוכנע שהמגבלות שקבע בית משפט השלום אינן מידתיות, באופן המצדיק התערבות בהחלטתו.

6. מכאן הבקשה שבפני, אשר בגדרה שב וטוען המבקש כי התנאים שהושתו עליו אינם מידתיים ועל כן יש מקום להתערב בהם. בשלב זה העלה המבקש אף טענה נוספת ולפיה הרחקתו מאצטדיון טדי, שלא סויגה למועדים מסוימים, נקבעה בחוסר סמכות ותוך חריגה מהוראותיו של חוק איסור אלימות בספורט. בהקשר זה, הודגש כי בהתאם לסעיף 18 לחוק האמור רשאי בית המשפט להורות על הרחקה ממקומות מסוימים אך זאת במועדים שבהם מתקיימים בהם אירועי ספורט או בסמוך אליהם. המבקש הוסיף וטען כי קושי זה מתעצם בשים לב לכך שמגבלת המרחק שנקבעה, 200 מטרים מהאצטדיון, משפיעה על יכולתו להגיע למקומות אחרים בסביבתו.

7. בהתאם להחלטה שנתתי בעניין, ביום 17.8.2021 הגישה המדינה את תגובתה לבקשה. בעיקרו של דבר, בהתייחס להרחקתו של המבקש מאצטדיון טדי, ציינה המדינה כי היא מסכימה לכך שההרחקה הגורפת שקבע בית משפט השלום אינה עולה בקנה אחד עם הוראותיו של חוק איסור אלימות בספורט, ועל כן יש מקום לצמצם את תחולתה בזמן ובמקום. בהתאם לכך, המדינה הסכימה כי ייקבע שהאיסור על הימצאותו של המבקש בקרבת אצטדיון טדי יחול רק במועד שבו מתקיים במקום אירוע ספורט או בתכוף לו (החל ממחצית השעה לפני תחילתו של אירוע מן הסוג האמור ועד לחלוף מחצית שעה מסיומו), וכן כי האיסור יוגבל לתחום המצוי במרחק של 50 מטרים בלבד מהאצטדיון. לצד זאת, המדינה טענה כי יש לדחות את יתר טענותיו של המבקש, שאין מעלות כל עילה למתן רשות לערור.

8. בהתחשב בעמדת המדינה בכל הנוגע להרחקתו של המבקש מאצטדיון טדי, הגעתי לכלל מסקנה כי לא נותרה עוד עילה למתן רשות לערור בשלב זה. יתר הטענות המועלות בבקשה אינן מגלות כל עילה לבידור "בגלגול שלישי" בפני בית משפט זה, בהתאם לאמת המידה הנהוגה בהליכי השגה על בקשות מן הסוג דנן (ראו: בש"פ 7317/15 פלוני' מדינת ישראל, פסקה 8 (31.12.2015); בש"פ 630/20 כהנ' מדינת ישראל, פסקה 5 (5.2.2020)).

9. אשר על כן, אני מורה על דחיית בקשת הרשות לערור, בכפוף לכך שהמדינה תפנה ללא דיחוי לבית משפט השלום בבקשה להוצאת צו מתוקן בעניינו של המבקש בהתאם לאמור בפסקה 4 לתגובתה.

עמוד 2

10. ערב מתן החלטתי זו הונחה על שולחני בקשה לקביעת מועד דיון מטעם המבקש. בנסיבות העניין, ובהתחשב בתוצאה אליה הגעתי, לא מצאתי להיעתר לה.

ניתנה היום, י' באלול התשפ"א (18.8.2021).

ש ו פ ט ת
